

Divadelní umělci na Západě dnes nemají organický soubor rad, o který by se mohli opřít, a který by jim usnadnil orientaci. Jedinou oporou jim je text hry a pokyny režiséra. Postrádají pravidla jednání, která by jim pomáhala řešit praktické problémy, a přitom ne omezovala jejich uměleckou svobodu. Tradiční asijský divadelní umělec vychází ze soustavy organických a důkladně prověřených "absolutních pokynů", to jest uměleckých pravidel, která kodifikují uzavřený herecký styl představení, jemuž se musí podrobit všichni interpreti určitého žánru. Není snad třeba zdůrazňovat, že ti, kdo pracují v síti stanovených pravidel, mají větší svobodu než ti, kteří jsou -jako herci na západě- spoutáni náhodností a absencí pravidel. 1

Těmito slovy začíná Eugenio Barba své pojednání, ve kterém vysvětluje, proč se vlastně s kolektivem pustil do vývoje nového odvětví divadelní vědy - divadelní antropologie. Do výzkumu, který se snaží nalézt a popsat průsečíky mezi jednotlivými formami divadelního umění a tak extrahovat cosi jako "základní univerzální principy divadelního konání".